

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐέλκη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.)
— ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

'Εφκίνητο πᾶσιν. Ἡ δὲ Ἀντωνία λυ-
πηθεῖσα αὐτὸν ἠγέρθη καὶ πλησιάζασα
πρὸς αὐτὸν εἶπε μετὰ φωνῆς, ἣν ἐκεῖνος
ἀκούσας ἐφρίκισσε.

— Μήπως σὰς προσέβαλα; Σὰς παρα-
καλῶ νὰ με συγχωρήσετε;

'Εκεῖνος δὲ ἀποβλέψας πρὸς αὐτὴν σκυ-
θρωπὸς εἶπε:

— Μὲ προσεβόλετε; καὶ πῶς; προσ-
βάλλει τὸν Καρβαγὰν ὁ προσφῶν εἰς
αὐτὸν χοήματα;

Καὶ ἐγέλασε περίλυπος, ἐκείνη δὲ ἀ-
πέμεινε ἀναυδος.

— Καὶ πρὸς τί νὰ φωνῶ τόσο ἐυαί-
σθητος; ἐξηκολούθησεν ὁ νέος. Τάχα δὲν
εἶνε πασίγνωστον ὅτι ὁ μόνος κανὼν τῆς
οἰκίας ταύτης εἶνε τὸ συμφέρον; ὁ τρό-
πος δι' οὗ μοι ὁμιλεῖτε εἶνε ὀρθότατος καὶ
λογικώτατος. Καὶ τὸ κατὰ κατὰ τῆς
γραφῆς μήπως δὲν πρόκειται περὶ ἐμπορι-
κῆς ὑποθέσεως; Σεῖς δὲν με γνωρίζετε, δὲν
εἰξεύρετε ἐὰν ἔχω συνείδησιν καὶ καρδίαν.
Πόθεν λοιπὸν εἰκάξετε ὅτι ἐγὼ ὑποφέρω
πολύ, βλέπων τὰ περὶ ἐμὲ συμβαίνοντα;
Τίς σὰς ἀπεκάλυψε τὴν ἀποστροφὴν μου
καὶ τὴν λύπην μου; Μήπως σεῖς προη-
σθάνητε ὅτι εἰμαι ἀνθρωπος ἀξιοπρεπὴς
καὶ ἀφιλοκερδὴς; Μὴ το πιστεύετε, διότι
εἰμαι Καρβαγὰν, τοῦτέστιν ὃν ἀπληστον
καὶ ἀργυρώνητον. Ἡ συμφωνία τὴν ὁποίαν
προτείνετε εἶνε συμφέρουσα, οὐδεμία λοι-
πὸν ἀμφιβολία ὅτι θὰ τῆς ἀποδεχθῶ, πι-
στεύσατε ὅ τι σὰς λέγω.

— Τοῦτο ἴσα ἴσα ἐγὼ δὲν πιστεύω, εἶπεν
ἡ νεανίς μετὰ πρῶτης καὶ σείουσα βρυ-
δεῖας τὴν κεφαλὴν. Εἰμαι βεβαία ὅτι εἰσθε
καλός, ὅτι ἡ παράκλησις καὶ τὰ δάκρυα
θὰ κατορθώσουν ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς μας
πολὺ περισσότερον ἢ αἱ ἐπικερδέσταται
ὑποσχέσεις. Εἰς ἀνταλλαγμα ὧσων θὰ
πράξετε ὑπὲρ ἡμῶν, δὲν θὰ σὰς προσφέρω
ἄλλο τι, παρὰ τὴν εἰλικρινῆ εὐγνωμοσύ-

νην μου. δὲν θὰ σὰς ζητήσω ἄλλην ἐγγύ-
ησιν παρὰ νὰ μοῦ δώσετε τὴν χεῖρά σας.
Θέλετε;

Καὶ ἡ μικρὰ χεὶρ ἡ διασχίσασα τὸν
ἄερα διὰ τοῦ μαστιγίου τὴν πρῶταν τῆς
πρώτης αὐτῶν συναντήσεως, ἐτείνετο ἤδη
πρὸς αὐτὸν ἀνοιχτὴ καὶ θωπευτικῇ. Νὰ
ἐγγίσῃ τοὺς λοιποὺς ἐκεῖνους καὶ ἀβροῦς
δακτύλους ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἐὰν ὑπεδου-
λοῦτο, νὰ φανῇ εὖνους πρὸς τὴν Ἀντω-
νίαν ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἐὰν ἐκηρύσσετο κατὰ
τοῦ Καρβαγὰν. Ὁ Γεώργιος δὲν ἐδίστασε,
διότι τὸ εἶχεν ἤδη ἀποφασίσῃ!

'Ελαβε τὴν προτεινομένην χεῖρα, ἔθλι-
ψεν αὐτὴν ἀνεπαισθήτως καὶ μετὰ πολλοῦ
σεβασμοῦ καὶ προσκλήων ἀπεκρίθη:

— Μείνατε ἡσυχος, δεσποινίς! ἐπὶ τῷ
λόγῳ τῆς τιμῆς μου σὰς διαβεβαίω δὲν
ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε. Ἐγὼ εἰμαι
ἐδῶ.

— Ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ σκεφθῆτε, κύ-
ριε, ὅτι δὲν σὰς ζητῶ νὰ κάμετε ὑπὲρ ἡ-
μῶν τίποτε δυνάμενον νὰ σὰς βλάψῃ.

— Οὐδὲν δύναται νὰ με βλάβῃ πλεό-
τερον παρὰ τὸ νὰ συνεταίρισθῶ ἔστω καὶ
ἐμμέσως εἰς ἔργον ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ
τῆς συνειδήσεώς μου.

Ἡ νεανίς Κλαίρεφὸν ἐπεδοκίμασε διὰ
νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ παραδούζος λαμ-
ψίς ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Οἷα δῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐκβασίς
τῆς συναντήσεώς μας ταύτης ἔστε βέβαιος,
κύριε, ὅτι ἡ πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψίς μου θὰ
εἶνε ἐξαίρετος καὶ θὰ σὰς ὀφείλω μυρίας
ὕσας χάριτας.

Καὶ ἔτεινε ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν νέον
τὴν χεῖρά της. Αὐτὸς δὲ δὲν ἐφοβήθη νῦν
νὰ τὴν θλίψῃ, ὡς ἂν ἡ ἐπαφὴ τῆς ἀπαλῆς
καὶ χλιαρᾶς ἐκείνης σαρκὸς ἔμελλε νὰ τον
συνδέσῃ ἔτι ἰσχυρότερον πρὸς τὴν Ἀν-
τωνίαν.

Ὁ Γεώργιος προέπεμψε τὴν κόρην τοῦ
Κλαίρεφὸν κάτω εἰς τὴν ἑξῶ θύραν, καὶ
ἐστάθη ἕως ὅτου ἡ νεανίς κἀμψασα τὴν
γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἀγορᾶς ἐξηφανίσθη.

Εἰσῆλθε βραδέως, ἀνέβη τὴν κλίμακκα
καὶ ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ του.

Περὶ ὧραν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας ἐπα-
νῆλθεν ὁ Καρβαγὰν ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του

διανύσας ἐπὶ λεύκας. Ἦτο δὲ κατάκο-
πος καὶ ἐπείνα σφόδρα. Ἐζήτησε μεγα-
λόφωνως νὰ τῷ παραθέσῃ νὰ φάγῃ καὶ
κατ' εὐθείαν ἐπορεύθη καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ
ἐστιατόριον. Παρευθὺς ὁ υἱὸς του κατ-
ῆλθεν εἰς συνάντησιν τοῦ πατρός του.

Ἀφ' οὗ ὁ Καρβαγὰν διηγήθη τὰ τῆς
ἐκδρομῆς του, ἠρώτησε τὸν υἱὸν του:

— Καὶ σύ, παλληκαρᾶ μου, πῶς πέ-
ρασες ἐδῶ;

— Ἐμείνα μέσα ὅλην τὴν ἡμέραν ...
εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀμνηχανῶν.

Ὁ Καρβαγὰν παρετήρησε τὴν ταρα-
χὴν τοῦ Γεωργίου καὶ ἠγέρθη λέγων:

— Καλὰ! πᾶμε νὰ καπνίσωμε εἰς τὸ
γραφεῖόν μου.

Ὁ Καρβαγὰν εἶχεν ὄσφρησιν ἀγριαν-
θρώπου· ὅθεν καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γρα-
φεῖόν του εἰσέπνευσε δυνατὰ, ἀλλὰ δὲν
εἶπε τίποτε. Ἡσθάνθη τὸ λεπτόν ἄρωμα,
ὅπερ κατέλιπεν ἡ Ἀντωνία, καὶ ὅπερ
εἰσέπνευσεν ὁ Γεώργιος μεθύων ἐξ ἡδο-
νῆς.

Ὁ Καρβαγὰν κατὰ τὴν συνήθειάν του
ἐβάδιζε μεγάλῳ βήμασι, διανοούμενος
ὅτι αἱ ὑποψίαι του ἐφάνινον λαμβάνου-
σαν σύστασιν καὶ ἐνεποιοῦν εἰς αὐτὸν
δεινὴν ἀνησυχίαν: Ἀράγε ἔχει συνεννόη-
σιν μὲ τοὺς Κλαίρεφον; ἠρώτα ἑαυτόν.
Ἀλλὰ πῶς; τῇ μεσολαβήσει τίνας; Πα-
ραδιδόμενος εἰς τὴν λύσιν τοῦ δεινοῦ
τούτου προβλήματος ἐξηκολούθει βαδί-
ζων ταχύτερον ἀπὸ τοῦ γραφείου του εἰς
τὸ παράθυρον καὶ τανάπαλιν. Ὅτε αἰ-
φνης εἶδε ἐπὶ μικροῦ τινος τραπέζιου
τεμάχιον ὑφάσματος μαύρου. Προσεγγί-
σας αὐτομάτως κυττάζει μετὰ προ-
σοχῆς καὶ βλέπει ὅτι εἶνε σκέπη γυναι-
κεία.

— Ποῖος το ᾤφησε αὐτὸ ἐδῶ; ἀνεφώ-
νησεν μανιώδης. Ποῖος ἦλθεν ἐδῶ κατὰ
τὴν ἀπουσίαν μου! Καλὰ τὰ μυρίστηκα
ἐγώ.

Σφοδρὰ συζήτησις ἐγένετο, καθ' ἣν ἀ-
νετύχθη τὸ Κλαίρεφοντικὸν ζήτημα διὰ
μακρῶν, καὶ ἥτις κατέληξεν εἰς ῥῆξιν
τελείαν τοῦ Καρβαγὰν καὶ τοῦ υἱοῦ του,
καταλιπόντος διὰ τοῦτο τὴν πατρικὴν
οἰκίαν.

ΙΖ'

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Τὴν ἐπιούσαν μετ' ἑσθης ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς ἔμαθον οἱ κάτοικοι τῆς Νεβίλλης ὅτι ἡ ἑρὶς τοῦ Κλαίρεφόν καὶ τοῦ Καρβαγὰν ἔμελλε νὰ λάβῃ ἀλλοίαν ὄψιν, ἕνεκα τῆς συμβάσεως ῥήξεως τοῦ δημάρχου πρὸς τὸν υἱὸν του. Εἶδον τὸν Φλέρην τὸν Μαθητὴν καὶ ἄλλους τινὰς προσδραμόντας λίαν πρωὶ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς καὶ μετὰ πολλὴν ὥραν ἐξερχομένους συζητοῦντας καὶ χειρονομοῦντας.

Ὁ Γεώργιος κατώκησε προσωρινῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ ἀναφανδὸν ἀποφανιόμενος ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας Κλαίρεφόν.

Ἦδη ἡ πόλις ἦτο παρὰ τὸ τὸ σὺνθηθες ζωηρὰ καὶ θορυβώδης, οἱ κάτοικοι διηρέθησαν εἰς δύο κόμματα τὸ τῶν Κλαίρεφοντικῶν καὶ τὸ τῶν Καρβαγανικῶν, καὶ στοιχήματα ἐγίνοντο — πρᾶγμα πρωτοφανὲς καὶ ἀνήκουστον — περὶ τῆς ἑρῖδος τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ μαρκησίου.

Ἀπὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν ὁ Γεώργιος ἀπῆλθε τῆς οἰκίας, ὁ τύραννος τῆς Νεβίλλης οὔτε ἔφαγεν οὔτε ἐκοιμήθη. Διῆλθε ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν βηματίζων ὡς παρὰ φῶν, προσπαθὼν διὰ τῶν βιαιῶν τούτων κινήσεων νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν κατατρυχούσαν αὐτὸν ἀγωνίαν καὶ ἔξαψιν. Αἰτία δὲ κυρίως τῆς ταραχῆς ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ, δηλοῦντος πρὸς αὐτὸν ὅτι εἰσέπραξε διὰ λογαριασμὸν του καὶ τὸν ἐπίστωσε δι' ὅλου τοῦ ποσοῦ ὅπερ ὤφειλεν εἰς αὐτὸν ὁ μαρκήσιος Κλαίρεφόν, κεφάλαιον τόκους καὶ ἔξοδα δικαστικὰ κλπ., κλπ.

Λοιπὸν τετέλεσται! Ὅλον τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ ἐπὶ τριακονταετίαν ὅλην ὠκοδόμει ὁ Καρβαγὰν ἰδοὺ ἐν μιᾷ στιγμῇ κατεκρημνίζετο ἄρδην, καὶ μεταβάλλετο εἰς ἄμορφον σωρὸν ἐρείπειων!

Τοῦναντίον ἐν τῇ πύργῳ Κλαίρεφόν ἐπεκράτει ὡπιοῦν ἡσυχία. Τοῦ μαρκησίου ἡ κατὰστασις ἐβελτιούτο, καὶ ἡ Ἀντωνία ἐνισχυθεῖσα ὑπὸ τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Γεωργίου ἤρχιζε πάλιν νὰ ἐλπίζῃ. Εὐγενῶς φερομένη εἶπεν εἰς τὸν Κροϊμενίλ τὰ κατὰ τὴν συνέντευξίν της μετὰ τοῦ Γεωργίου, οὐ ἡ ἐπέμβασις οὐδὲν εὐνέστησεν ὡς εἰκὸς τὸν Ἰλαρχον· ἀλλὰ ἡ διακὰς ἐπιθυμία του νὰ ἴδῃ εὐδαιμονοῦσαν καὶ θριαμβεύουσαν τὴν φιλικὴν του ταύτην οἰκογένειαν κατέπεινε τὴν ζηλοτυπίαν, ἣν ἡσθάνετο πρὸς τὸν Γεώργιον.

Τέλος τὴν ἐπιούσαν τῆς ῥήξεως τοῦ Καρβαγὰν καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐπανῆλθε καὶ ἡ δεσποινὶς Σαίμμωρ ἐπιταχύνουσα τὴν ἐπ' αὐτὴν ἔξοδον τῆς ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τοῦ γαμβροῦ της. Ἦτο δὲ ἔτι μᾶλλον κατεσκληκυῖα ἐκ τῶν φροντίδων καὶ τῶν μεριμνῶν, ἀλλὰ καὶ εἶπερ ποτὲ ἐρυθρά. Ὁ Μαλεζῶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν πύργον διὰ τοῦ δίφρου του καὶ καθ' ὁδὸν διηγήθη πρὸς αὐτὴν πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν της καὶ τὴν κατέστησεν ἐνήμερον. Ἐκεῖνη δὲ

εἶπε πρὸς αὐτὸν τὰ βάσανά της, ὅτι δὲν κατῴρθε νὰ ἴδῃ τὸν Ῥοβέρτον καὶ περιέγραψε μελανοῖς χρώμασι τὴν φυλακὴν ἐν ἣ ἦτο ἐγκεκλεισμένος ὁ ἀγαπητὸς ἀνέψιός της, καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὁ Μαλεζῶ τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι λίαν ποσοσῶς θὰ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ Ῥοβέρτου διὰ τοῦ Γεωργίου· διότι εὐθὺς ὡς παραπεμφθῇ εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, ἡδύνατο νὰ συγκοινωνῇ ὁ συνήγορος μετὰ τοῦ πελάτου του. Καὶ καὶ μὲν τὸ πρᾶγμα θὰ βραδύνῃ ὀλίγον, ἀλλὰ ἡ ἐκβασίς θὰ εἶνε εὐάρεστος, διότι γνωστὴ τοῖς πᾶσι ἦτο ἡ δικηγορικὴ δεινότης καὶ ἡδεξιότης τοῦ νεαροῦ δικηγόρου.

— Ἐγὼ πάντα ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι ὁ Γεώργιος εἶνε καλὸς νέος καὶ τίμιος, ἀνεφώνησε δυνατὰ ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Ἀν μού τον ἐλευθερώσῃ τὸν Ῥοβέρτον μου... τοῦ δίδω ὅ τι μου ζητήσῃ, καὶ ὅ τι ὅ τι...

Ὁ Κροϊμενίλ μειδιάσας πικρῶς εἶπε: — Μὴ του λέγετε δὲ τόσα πολλά, διότι δὲν εἰξεύρετε ποῦ εἰμπορεῖ νὰ θάσῃ ἡ φιλοδοξία του.

— Μετὰ τοιαύτην ἐκδούλευσιν, φίλτατέ μου, ἀνεφώνησε παράφορος ἡ θεία Ἰσαβέλλα, ὅ τι καὶ ἀνζητήσῃ τοῦ πρέπει. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐλευθερία ἐνὸς Κλαίρεφόν ἀξίζει ὅλα ὅσα ἔχομεν.... Καλὰ λέγω, Ἀντωνίτσα μου;

— Μάλιστα, θείτσα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετὰ τίνος ψυχρότητος.

Καὶ ἵνα διακόψῃ τὴν ὁμιλίαν, ἡγέρθη καὶ παραλαβοῦσα τὸν συμβολαιογράφον κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς τέλος πάντων καὶ διὰ τίνων συνδυασμῶν κατῴρθε νὰ ἀναστείλῃ τὰ βίαια μέτρα τοῦ Καρβαγὰν.

Ἐκεῖνος δὲ ἐξέθηκε διὰ μακρῶν ὅτι κατῴρθε νὰ εὖρῃ δανειστήν ἐπὶ ὅροις ὠφελιμοτάτοις.

Ἡ Ἀντωνία δακρύουσα ἐξ εὐγνωμοσύνης ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ συμβολαιογράφου καὶ εἶπε:

— Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σας ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου... Ὅ τι εὐτύχημα συμβῇ εἰς ἡμᾶς, τὸ ὀφείλομεν εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν καλὴν σας θέλησιν. Καὶ τὴν κατὰ θεῖαν Πρόνοιαν ἐλθοῦσαν σύμπραξιν τοῦ Γεωργίου ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ τὴν διέξοδον ἐκ τῆς φοβερᾶς οικονομικῆς κρίσεως ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπιεζόμεθα μέχρι τῆς ὥρας ταύτης, εἰς ὑμᾶς καὶ μόνον τὴν ὀφείλομεν...

Ἄλλ' ὁ Μαλεζῶ συγκεκρινημένος ἀνεφώνησε:

— Δεσποινίς.. Εἶμαι συγκεκρινημένος.. Δεσποινίς, παρὰ πολὺ μ'εὐχαριστεῖτε διὰ τὸ ὀλίγον τὸ ὅποῖον ἔπραξα... Δεσποινίς... Εἰς ἄλλον ἀνήκουν αἱ εὐχαριστίαι καὶ ὄχι εἰς ἐμέ... Δεσποινίς.

Καὶ φοβούμενος μὴ ἐκστομίσῃ πλείονα τοῦ δέοντος, ἀπέβλεψε δεινῶς πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ ἐσιώπησε...

Ἐβᾶδισαν ἐπὶ ἱκανὴν ἔτι ὥραν. Ἡ Ἀντωνία ἐχάρασσε διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀλεξηλίου της γραμμὰς τινὰς ἀσκόπως ἐπὶ τῆς ἄμμου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Εἰς τὸ προσεχές:

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Διήγημα Louis Lurine

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

— Ὅχι δά! ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης ὅλος ἐκπληκτος ἐκ τῆς ἐκμυστηρεύσεως ταύτης.

— Ἀλήθεια, σὲ βεβαιώνω, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ. Τὰ χαρτιὰ μου φαίνονται πῶς εἶνε ἐν τάξει, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ διέβασα, ἡ γυναῖκά μου, τὴν ὁποίαν ἔχασα ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, εἶχε προπάπο της ἓνα εὐγενὴ Ἀγγλον.

— Καὶ δὲν τὸ ἐγνώριζες αὐτὸ ποτὲ;

— Ὅχι, μήτε καὶ ἐκεῖνη. Βέβαια! αὐτὸ ἦταν φυσικό. Ἦταν ὀρφανή, ὅταν τὴν ἔστεφανώθηκα, ἐδούλευε εἰς ἓνα ἐργοστάσιον, καὶ ὠνομάζετο Παυλίνα Βερνιέ.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς Βερνιέ δὲν εἶνε Ἰρλανδικὸ ὄνομα.

— Καὶ ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία δὲν τῆς ἄφησεν οὔτε λεπτό, ὠνομάζετο Γκισάρ.

— Γκισάρ δὲν εἶνε περισσότερο Ἰρλανδικὸ ἀπὸ τὸ Βερνιέ.

— Αὐτὸ ἔλεγα καὶ ἐγώ. Εὐρῆκα ὅμως τὸ βαπτιστικὸ τῆς Γκισάρ, ἡ ὁποία ἦτο ἡ μάμμη τῆς καυμένης τῆς Παυλίνας μου, καὶ ἡ ὁποία ὠνομάζετο μὲ τὸ κοριτσίστικόν της ὄνομα Ἐλισάβετ Ὁ-Σολιβάν.

— Ὁ-Σολιβάν, ἐπανέλαβεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις δὲν ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ὥτά του.

— Ναί, καὶ ὁ πατέρας τῆς Ἐλισάβετ ἦταν ἰδιοκτῆτης εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Δουβλίνου... Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα δὲν ἐνδιέφερον πολὺ, καὶ ἡ μικρὴ ἐπιθυμεῖ νὰ παίζῃ. Καλὴν ἀντάμωσιν, σύντροφε!

— Ἀ! ὄχι, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, δὲν χωρίζονται ἔτσι. Σὲ συντροφεύω... διότι ἔχω μάλιστα νὰ μιλῇσω μαζί σου ἡγάκι γιὰ τὴν κληρονομία αὐτή. Πίστεψε πῶς ἦλθα σὲ κατάλληλην ὥρα, γιὰ νὰ μοῦ κάμῃς λόγον γι' αὐτό... διότι γνωρίζω ἀκριβῶς ἓναν ἄνθρωπον, ποῦ καταγίνεται νὰ ζετρυπῶν κληρονομίας... Αὐτός, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, μ'ἐπληροφόρησε μὲ μ'έρα, πῶς ἡμουν συγγενὴς ἀπὸ ἕκτο βαθμὸ μὲ ἓνα ἔμπορον βωδιῶν τοῦ Κοτεντέν, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε χωρὶς παιδιὰ καὶ χωρὶς διαθήκη, καὶ ἄφησε περιουσίαν ἐξήντα χιλιάδες φράγκα. Δὲν ἐγνώριζα οὔτε πῶς βρισκόταν ἐν τὸν κόσμῳ, αὐτὸς ὁ ἐξᾠδελφος τῆς Νορμανδίας,

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.